

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΑΓΩΜΗ ΕΤΗΕΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ 'Εν 'Αθήναις φρ 15 — 'Εν δε ταῖς ἑσπρ. φρ. 16 — 'Εν τῷ ἔξωτ. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ. — Τηλεγραφήματα. — Φροῦ-Φροῦ. — Θίατρον 'Ορφεύς. — 'Αδελφαὶ Πατχ'ἄλ. — Θίατρον 'Απόλλων. — Μουνογία. — Φάληρον. — Καρζμέλαις. — Φρέσκκ-Φρέσκκ. — Σύγχρονος γαλλικὸς Παρνασσός (Premier soleil). — NINA.

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

'Ιατρὸν Τάννερ, εἰς νίαν 'Υόρκην στοιχηματίσαστα νὰ μείνη ἄσιτος ἐπὶ τεσσαράκοντα ἡμέραι — 'Επανελθὼν ἀπὸ Λουτρά, εὔρον ἰδικούς μου ἐπαναστατημένους εἰς ἄσιτία. Χρηματίσας πολλάκις ὑπουργός οικονομικῶν γνωρίζω νὰ διακρίνω οικονομικὰ δημόσια ἀπὸ ἰδικὰ μου. 'Ελπίδας προσεχοῦς εἰσβολῆς μου εἰς τὰ δημόσια δὲν ἔχω. Διδάξατέ με μυστήριον ἄσιτίας, ἵνα μεταδώσω αὐτὸ εἰς δικούς μου. 'Όλοι ἔχουν ἰσχυρὰς κρίσεις. 'Αλλὰ καὶ μίαν ὥραν δὲν μποροῦν νὰ κάμουν χωρὶς φαγῆ. 'Ανάγκη νὰ μεταβάλω ἄσωτιαν κόμματος εἰς ἄσιτιαν.

**'Επίδοκος πρωθυπουργός
Κουμουνοδρος.**

Κύριον Κουμουνοδρον, ἐπίτοξον πρωθυπουργὸν τὸ ἐπάγγελμα. Τί ντιάβολο! ντιανοοῦμαι ὑμᾶς πολὺ ξηροκέφαλον, κύριε πρωθυπουργκέ. Οὐντὲν ἔκω μυστήριον νὰ ντιντάξω ὑμᾶς. 'Ημεῖς οἱ 'Αμέρικανοὶ ἀγκαποῦμε τὴν ντημοσιότητα. Ντὲν τρώγκω τίποτε, κύριε πρωθυπουργκέ ἔντοῦ τὸ μυστήριον. Ντύναστε νὰ κάμετε τὸ αὐτὸ ἐπὶ τεσσαράκοντα ἡμερονύκτια; *Ἄν ἐπιτύκη πείραμά σας, τηλεγραφήσατέ με ντιὰ νὰ φωνάξω με ὄλην τὴν ντύναμιν τοῦ λάρυγγός μου: Χίπ, χίπ, οὐρά. Ντὲν ντύναστε; Τότε ντὲν εἶστε 'Α-μέρικανός. Εἶστε μόνον ἐπίτοξος πρώτυπουργός. Goddam!

Tanner.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

'Ο κ. Φιλήμων ἀκόμη ἐν βῆμα θὰ κάμη διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τοὺς γαλακτώδεις μαστοὺς τῆς τροφοῦ τοῦ διαδόχου.

'Τασσόμενος ὑπὲρ τῆς ἰδέας ὅτι εἰς τὰς παρούσας περιστάσεις ἡ παρουσία τοῦ βασιλέως εἶναι ἀναγκαιοτάτη, φέρει πρὸς τοὺς ἄλλοις καὶ τὸ ἐπιχείρημα ὅτι καὶ ἡ φωνὴ καὶ τὸ παράστημα τῆς Α. Μ. θὰ συντελέσουν πολὺ πρὸς εὐδωσιν τοῦ ζητήματος.

'Ὡς τώρα τὰ προσόντα τῆς φωνῆς καὶ τοῦ παραστήματος τὰ ἐγνωρίζομεν ἀπαραίτητα πρὸς ἐπιτυχίαν θεατρικοῦ βόλου. 'Ο Νικηφόρος, φέρ' εἰπεῖν, διὰ νὰ παίξῃ καλὰ τὸν Καραγκιόζην, χρειάζεται φωνὴν καὶ παράστημα· ὁ Σπύρος διὰ νὰ παίξῃ τὸν Φιλάργγρον τοῦ Μολιέρου, ὁ Νιόνιος τὸν 'Αδιόφορον τοῦ Γασπάρ, ὁ Γερόγοις εἰς τοὺς Γάμους τῆς 'Ελίτας διὰ νὰ ὑποκρίνεται τὸν Γυναικᾶν, ὁ Δορμὸν τὸν Φαλοσακπᾶ, ὁ Διονύσιος Ταβουλάρης τὸν 'Ραμπαρᾶν τοῦ Σαρδοῦ, ὅλοι αὐτοὶ ἔχουν πολλὴν ἀνάγκην φωνῆς καὶ παραστήματος.

'Ο κ. Φιλήμων τὰ προσόντα αὐτὰ τὰ νομίζει ἱκανὰ καὶ πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν βασιλικῶν καθηκόντων.

Δὲν ἀντιλέγομεν, διότι τὸν κ. Φιλήμονα τὸν νομιζομεν αὐθεντίαν προκειμένου περὶ βασιλικῶν ἰδιοτήτων.

'Όσοι ἐφοιτᾶτε εἰς τὸ 'Αναγνωστήριον τῆς βιβλιοθήκης τῆς Βουλῆς, δὲν θὰ τὸ γνωρίσητε.

'Αντὶ πλουσιωτάτης τραπέζης, ὅπου ἦτο πλήρης ἐδεσμάτων τῆς διεθνούς πνευματικῆς μαγειρικῆς, ἔμεινε ξηρὰ τράπεζα με δύο λιστας, ἀναγραφούσας τὰ ὀνόματα τῶν ἐκθεωτῶν καὶ ἐμαρτίων κεκλεισμένων ἐρημερίδων καὶ περιδικῶν.

Αἱ τράπεζαι τῶν ξενοδοχείων εἶναι ὀρεκτικώτεραι, διότι βλέπεις τοὺλάχιστον παροψίδα, ὄπωροδόχας, καὶ ἀνθοδέσμας.

'Ἐρωτήσαμεν διατί ἡ μεταμόρφωσις αὐτῆ καὶ χωρὶς νὰ περιμένωμεν ἀπάντησιν προσεθέσαμεν:

— Μήπως τὰ εἰσιγύριζαν (δηλαδὴ τὰ ἐκλεπταν;)

— 'Όχι, μᾶς εἶπαν, τὰ ἐτσαλάχωναν. Δὲν χάσαμεν τίποτε ἄλλο ἐπὶ τριετίαν ἕως τώρα, εἰμὴ τρεῖς φυλλοκοπτήρας ἀξίους καὶ τοὺς τρεῖς ἐνενηντα λεπτῶν.

'Ο κ. 'Ερφορὸς τῆς βιβλιοθήκης τῆς βουλῆς ἔπρεπε νὰ εἶναι καταγοητευμένος ἐκ τῆς ἠθικῆς προόδου τοῦ 'Ρωμηοῦ, ὅστις ἐπὶ τριετίαν δὲν ἔκλεψε οὔτε φύλλον καὶ ἀντὶ νὰ τιμω-

εήση τους φριχτάς του Άναγνωστηρίου να τοί; παράχρη-
δρροσεωτέραν αΐθουσαν ώφρισε και μείζονας άναγνωστικά,
εύκολίας.

Ή πρώτη μας πρὸς τοὺς λίαν εὐαγγελικούς ὑπαλλήλου.
τοῦ σιδηροδρόμου, τοῦ νὰ μὴ ἀφίνουν τὰ εἰσιτήρια δευτέ-
ρας τάξεως εἰς τὴν πρώτην, δὲν ἔσχεν ἀποτέλεσμα.

Γράφομεν λοιπὸν καὶ δευτέραν.
Συνεπιγγόμεθα εἰς βαγόνιον πρώτης δέκα, μεταξὺ τῶν
ὁποίων καὶ δύο αἰθερογεννήτοί ξαναθαί. Ἄπετέλου τὸ ρω-
μαντικὸν μέρος τοῦ μύθιστορήματος.

Τὸ ζολαδικὸν τὸ συνεπλήρου δὺο παχύσαρκοι φεσοῦδες,
ὧν τῆς μιᾶς μόνον ἡ παρουσία ἔρκει ν' ἀναβιβάσῃ τὴν θερ-
μοκρασίαν τῆς ἀτμοσφαιρας μας κατὰ 15 βαθμούς.

Ἡ ὑπηρετρία τῶν αἰθερογεννήτων παρατηρεῖ εἰς τὰς
χεῖράς των εἰσιτήρια Β'. θέσεως.

Ἐν τῇ ἀπλότητί της ὅτι δὲν ὑπάρχει μόνον διαφορὰ
χρήματος, ἀλλὰ καὶ θέσεων, ταῖς ἀπευθύνει τὸν λόγον :

— Ὁὲ σὰς βγάλουμε καυμέναις, μόνε φύγετ' ἀπὸ τῶρα.

Ἡ φεσοῦδες μὲ ὕρος πριγκηπισσῶν, αἵτινες ταξειδεύου-
σαι incognito, ἐκλαμβάνονταί ὡς τυχαῖαι θνηταί :

— Ὁὲ μὰς βγάλουμε ! Ἄμ' ἐμεῖς μπήκαμε ποτὲ σὲ δεύ-
τερη ; Ὁὲ μὰς βγάλουμε ! Ἔχομε' ἐμεῖς τὸν . . . (ἰδῶ ὑπάρ-
χει ἐν ὄνομα, τὸ ὁποῖον παρασιωπῶμεν) ποῦ ὄλο σ' τὴν
πρώτη μὰς βάζει.

Καὶ ἄκικίζομεναι ἐβλεπον περιφρονητικῶς τὴν ὑπηρετρίαν,
εἰς ἡμᾶς δὲ χύνουσαι τὰ μειδιάματά των, ἐψιθόριζον :

— Ὁὲ μὰς βγάλουμε !
Καὶ ἐγέλω.

Ὁ εἰσπράκτωρ ἐφάνη, εἶδε μὲ μεγάλους ὀφθαλμούς τὰ
εἰσιτήρια των, δὲν ὠμίλησε τίποτα καὶ μὰς ἐκλείσει τὴν
θυρίδα.

Αἱ φεσοῦδαι ἀράμεναι πλήρη θρίαμβον ἀπέτειναν πρὸς

ὄλους τὴν ἐπωδὸν των μεθ' ὅλης τῆς εἰρωνίας τῶν χονδρῶν
των χεῖλέων :

— Ὁὲ μὰς βγάλουμε ! Καὶ ἐγέλω ὑπὸ τὴν μύτην ὀ-
λων μας.

Προχθὲς ἄλλος δευτεραίος ἦτο πάλιν εἰς τὴν πρώτην.

Ὁ ὑπάλληλος τὴν φορὰν αὐτὴν τοῦ ἔκαμε παρατήρησιν,
ἀλλ' ἦτο ἀρκετὰ βλάξ, ὥστε ὅταν τοῦ εἶπε ὁ ἔχων δευτέ-
ραν θέσιν :

— Πλήρωσα πρώτης καὶ μουθῶκαν δευτέρας,
νὰ νομίση ἑαυτὸν ἱκανῶς αὐθάδη καὶ ν' ἀπέλθῃ.

* Ἄς ἰδῶμεν ἂν θὰ γραφῇ καὶ τρίτη πρὸς τοὺς ὑπαλλή-
λους τοῦ σιδηροδρόμου.

Ἡ κυρία Μ** συνειθίζει νὰ κοιμᾶται εἰς τὸν Ὀρφέα.

Πρὸς ἀνάπαυσίν της ἔθεσε τὸν πόδα της ὑπὸ τὰ ἀνοικτὰ
ξύλα, τὰ ἀποτελοῦντα τὰ ὀρθικὰ καθίσματα, καὶ ἐφ' ὧν
ἐκάθητο παχὺς κύριος.

Ὁὲ ἐβλεπον ἴσως κανὲν ὄνειρον ἡ κυρία Μ** καὶ ἀνεκίει
σπασμωδικῶς τὸν πόδα της.

Τοῦτο ἔκαμε τὸν παχὺν κύριον νὰ ἀναιδοκατεβαῖν ἐπὶ
τοῦ καθίσματός του ὡς νευρὸσπαστον.

— Μὰ ποῖος εἶν' αὐτὸς, τί διάβολο ἐμένα . . .

Καὶ ἐνῶ ἐστράφη ἵνα ἰδῇ κἀνένα κλωστομυτάκα, πα-
ραδόξως συναντᾷ Κυρίαν ἥτις φεῦ ! ἐκοιμάτο μὲ τ' ἀλη-
θινά της.

Ἡ σκηνὴ ἦτο κωμικωτάτη καὶ ἱκανὴ νὰ προφυλάξῃ καὶ
ἄλλας κυρίας ἀπὸ τοῦ νὰ κοιμῶνται εἰς τὰ θέατρα.

Τὴν λύπην ὄλων μας ἐπὶ τῇ ἀποτυχίᾳ τῆς στρατιωτικῆς
γαλλικῆς ἀποστολῆς ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ Τομασὲν θὰ τὴν
αἰσθανθοῦν ἄρᾳ γε ἰδιαιτέρως οἱ κύριοι Κουμουνοῦδρος καὶ
Βαλτινὸς, οἵτινες εἶχον ὄλον τὸν καιρὸν νὰ προσκαλέσουν ξέ-
νους διοργανωτάς, ἀλλ' ὁ μὲν ἐστριζέτο ἐπὶ τῆς ἐκγυμνά-

— Ὁχι πάντοτε, Μαρκήσιε — τῇ παρατήρησεν ἡ Κό-
μησσα . . .

Ἐν τούτοις ἐπλησίασεν εἰς τὸ δωμάτιον, ὅπου ἦσαν ὁ
ἀνεψιὸς της καὶ ὁ βαρῶνος.

— Δὲν μας εἶπετε τί γίνονται τὰ λείρια σα; βαρῶνε ;

— Πολλαπλασιάζονται καθ' ἐκάστην. Ἔχω τριάκοντα
εἶδη κρεωλῶν, ὡς τὰ ὀνομάζω ἐκ τῶν χρωμάτων των. Εἶναι
ἡ μόνη διασκέδασίς μου· ὀμοιάζω τὸν ἐκπτωτον βασιλέα
τῆς Νεαπόλεως Ρεναῖον τοῦ Ἀνδεγαυικοῦ οἴκου, ὅστις ἤλ-
θεν εἰς τὴν Προβηγκίαν νὰ καλλιεργήσῃ τὰ χαιρέφυλλά του
καὶ νὰ λησμονήσῃ οὕτω τὴν ἀπώλειαν τοῦ θρόνου του. Ἄλλ'
εὐτυχῶς ὁ Θεὸς μοι ἀφῆκε τὴν Βέρθαν μου, τὸ κάλλιστον
αὐτὸ λείριον, εἰς τοῦ ὁποῖου τὴν καλλιέργειαν ἀφιέρωσα
μᾶλλον τὰς ἡμέρας μου.

— Οἱ Πέρσαι λατρεύουσι τὰ λείρια μοῖ εἶπον—προσέθη-
κεν ἡ Κόμησσα—καὶ ὅταν ἀρχίσῃ ἡ ἀνθησις αὐτῶν τελει-
ται ἑορτὴ λαμπροτάτη παρ' αὐτοῖς.

— Ἄ ! Οἱ Πέρσαι—ὑπέλαθεν ἐνθουσιασθεὶς ὁ Βαρῶνος—
Οἱ Πέρσαι ! Κατὰ τοῦτο εἶμαι καὶ ἐγὼ Πέρσης. Ἄποκαλέ-
σατέ με λειριομανῆ, ὅτι θέλετε . . .

Ἡ μουσικὴ ἔρχισε νὰ πατινίζῃ ἐκ τοῦ παρὰ τὴν αἴθου-
σαν προδρόμου τὸν ὠραῖον στρόβιλον τοῦ Στράους παρὰ τὸ
μέλαρ ρεῦμα τοῦ Δουνάβεως καὶ εἰς τὴν αἴθουσαν ἐχύθησαν
ὡς ἀστραπὴ μυρία ζεύγη χορευτῶν. Ἐνόμιζέ τις ὅτι ἦτο

σεως μιᾶς τάξεως πολιτῶν (οὐᾶ ! οὐᾶ ! οὐαᾶ !), ὁ δὲ ἤλ-
λαξε τὸ ὄνομά του διὰ Β. διατάγματος καὶ τὸ ἔκαμε σύνθε-
τον ἐκ δύο κανονοβολισμῶν (Μποῦμ—Μποῦμ !)

* Ἐνας κάποιος τρομπινισκὸς ἐκμεταλλεῦόμενος τὴν
πεποιθῆσιν ὅτι αἱ ἀνοηταί, ἄς γαλλιστὶ γράφει, δὲν διαβά-
ζονται, ἀνεβίβασε πάλιν εἰς ζήτημα ἑλληνογαλλικὸν τὰ συ-
ρίγματα δι' ὧν τὸ δημόσιον τοῦ Φαλήρου ὑπεδέξατο τοὺς
Canotiers et les Canotières, ὅπως ἄλλοτε τὰ συρίγματα
ἐνὸς τενόρου ὁ αὐτὸς τρομπινισκὸς τὰ ἤρμηνευεν ὡς ἀ-
πώλειαν τοῦ ζητήματος τῶν Ἰωαννίνων.

* Ἄν τὰ γράφῃ αὐτὰ διὰ τοὺς Ἕλληνας, ἡμεῖς τὸν δια-
βεβαιοῦμεν ὅτι γέλωμεν ὑπερβολικὰ μαζὺ του, ἂν τὰ γρά-
φῃ πάλιν διὰ Γάλλους, αὐτοὶ βεβαιοτάτα θὰ οἰκτείρουσιν τοῖ-
αῦτον γελοῖον συνήγορον τῆς βωδεδιλικῆς των δόξης.

ΘΕΑΤΡΟΝ «ΟΡΦΕΥΣ».

Οἱ Πειρατιεῖ. Δράμα μεταγραφὸν ἐκ τοῦ Γαλ-
λικοῦ ὑπὸ Ἀλεξάνδρου Α. Λεονάρδου.

Ἰωνάθαν Ρίβερς — Σπύρος Ταβουλάρης.

Ἐάν οἱ ἠθοποιοὶ τῆς πτωχῆς ἑλληνικῆς σκηνῆς ἠκολού-
θουν τὸν συλλογισμὸν τοῦ Σχολαστικοῦ ἐκείνου ὅστις εἶχεν
ἀποφασίσει νὰ μὴ κολυμβήσῃ ἐὰν δὲν ἐμάκθανε προηγουμέ-
ως τὸ κολυμβᾶν, σὰς διαβεβαιοῦμεν ὅτι δὲν θὰ εἶχομεν
σήμερον ἕνα Σπύρον Ταβουλάρην. Ἐὰν οἱ Ἕλληνας ἠθοποιοὶ
μετὰ μακρὰς σκέψεις ἀπεφάσιζον νὰ μὴ ἀναβῶσιν ἐπὶ τῆς
σκηνῆς ἐὰν δὲν ἐβλεπον προηγουμένως μέγα ἔθνικόν θέα-
τρον ὑπὸ τῆς πολιτείας ὑποστηριζόμενον θὰ ἠναγκαζόμεθα

ἰκόμην νὰ παριστάμεθα θεαταὶ τῶν παλιότων ἐκείνων οἴ-
τινες θεωροῦσι τέχνην τὸ διαφθεῖρειν αἰσχροῦς τὴν φωνήν,
τὸ γυρίζειν δίκην βίδας πὸν λαϊκὸν αὐτῶν, τὸ κυρτόνειν
τὸ σῶμά των ταχυδακτυλογικῶς, τὸ κυλίεσθαι κατὰ γῆς
κτηνωδῶς, τὸ ἀνατρέπειν τραπέζας καπηλικῶς, τὸ ἐξευτε-
λιεῖν τέλος τὴν ἰσράν τέχνην καὶ διὰ τῆς ἐσχάτης ἀνο-
σιουργίας, τῆς διορθώσεως τῶν διαφορῶν κωμωδιῶν, ὡς λέ-
γουσιν οὗτοι, ἡ κάλλιον τῆς διαφθορᾶς τῶν δραματικῶν ἔρ-
γων, ὡς λέγομεν ἡμεῖς, ὅπως ταῦτα καθίστανται συμ-
φωνότερα πρὸς τὸν κακομαθημένον λάρυγγά των.

Εὐτυχῶς πολλοὶ τῶν ἡμετέρων ἠθοποιῶν ἐγκαίρως κα-
τενόησαν τὴν πρόδον τῆς περὶ αὐτοὺς κοινωνίας καὶ μὴ
ὑπολογίσαντες ζημίας καὶ κόπους, πλανώμενοι ἐδῶ κ' ἐκεῖ,
ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος, λοιδοροῦμενοι καὶ προπη-
λακίζόμενοι ὑπὸ πάντων, κατώρθωσαν νὰ ἐφευκίσωσιν εἰς
ἑαυτοὺς τὴν συμπάθειαν τῶν φιλομούσων ἐκείνων, οἵτινες
ἤγανάκτουσιν καὶ ἐθλίβοντο βλέποντες τὴν πτωχεῖαν τῆς
ἑλληνικῆς σκηνῆς.

Πάντων δὲ τούτων τῶν ἠθοποιῶν τῆς φιλοπροόδου καὶ
φιλοτίμου τάξεως διεκρίθη ἤδη ὁ Σπύρος Ταβου-
λάρης, ὅστις διὰ τῆς ἐπιμονῆς του καὶ τῆς μελέτης διευ-
κολυνόμενος καὶ ὑπὸ τῆς ἰδιαιτέρας του εὐφυίας, διέπλασε
καὶ διεμόρφωσε τύπον ὄλων ἴδιον, ἐν ᾧ ἐκλάμπει ἡ τέχνη
ὡς ἄστρον φαινόν. Ὁ ἠθοποιὸς οὗτος εἶνε ξένος πάντων
τῶν ἐλαττωμάτων ἅτινα διακρίνουσι τοὺς λοιποὺς ἠθο-
ποιούς. Τὸ πρώτιστον δ' ὄλων ἐμφανίζεται αἰετοῦ ἐπὶ τῆς
σκηνῆς; μελετημένον, καὶ ἀριστα παρσκευασμένον, οὐδὲν προ-
σοκῶν ἀπὸ τοῦ ὑποβολέως; ἐπομένως κύριος τοῦ χαρακτῆ-
ρος του, ἀφ' ἑαυτοῦ καὶ μόνου ἐξαρτώμενος καὶ ἐλευθέρως
ἰπιδεικνύων πᾶσαν τὴν χάριν τῆς τέχνης του.

Γνωρίζει πῶς θὰ ἐνδύσῃ, γνωρίζει πῶς θὰ περιπατήσῃ,
γνωρίζει πῶς θὰ ἐνεργῇ ἐν ἁρμονίᾳ πάντοτε πρὸς τὴν ὑπό-
θεσιν τοῦ δράματος καὶ τὰ λοιπὰ πρόσωπα.

Ἄλλ' ἵνα σαφέστερον χαρακτηρίσωμεν αὐτὸν, ἄς λάβω-
μεν τὴν τέχνην του ἐν σχέσει πρὸς τὸν τελευταῖον χαρα-

θάλασσα κυμαινομένη. Τέσσαρα πολύφωτα ἀνοθεν ἐκ κα-
θαροῦ κρυστάλλου μὲ εἴκοσι κηροπήγια ἕκαστον καὶ δώδεκα
βραχιόνες προσηρμοσμένοι εἰς τοὺς τοίχους ἀντήλασαν τὰς
ἀκτίνάς των, αἵτινες προσπίπτουσαι ἐπὶ τῶν πρισμάτων
τῶν κρυστάλλων ἀνελόντο εἰς τὰ ἐπτὰ χρώματα τῆς ἱρι-
δος καὶ καθίστων τὴν λάμψιν τῶν φῶτων μαγικωτέραν.
Ἐλαμπεν ἐκεῖ τὸ κάλλος καὶ ἡ νεότης, ὁ πλοῦτος καὶ τὰ
κοσμύματα, εἰς τοὺς ἀδάμαντας τῶν ὁποίων ἀντηνακλῶντο
ἐπίσης αἱ ἀκτίνες τῶν φῶτων καὶ τρέμουσαι πολυχρώματοι
ἀναλαμπαὶ ἀπηύγαζον ἐκ τῶν σειομένων στηθοδέσμων καὶ
ἐνωτίων. Δὲν ἤκούετο ὁ κρότος τῶν βημάτων, ἀλλ' ὁ ψι-
θυρισμὸς τῆς συρμένης ὀλοσχηκῆς ἑσθῆτος. Ἡ Κόμησσα
ἐχόρευεν ἐπίσης καὶ διεκρίνετο διὰ τὴν χάριν καὶ εὐκινη-
σίαν της, ἐνῶ ὠραία νεοκοπέσσα λευκὴ καμέλια ἐκόσμηε τὴν
κεφαλὴν της. Ὁ Κόμης τοῦ Σαίν-Μῶρ εἶχε ζητήσει τὸν
πρῶτον στρόβιλον παρὰ τῆς βαρωνίδος. Ἡ Βέρθα δὲν ἠδύ-
νατο νὰ ἀρνηθῇ καὶ ἡ Κόμησσα ἐρρίπτειν ἐνίοτε λοξὰ ἐπ' αὐ-
τῆς βλέμματα, ὥστε φοβουμένη τὴν ἐπίρροιαν τῶν θεληγί-
τρων της. Ἐνόμιζέ τις ὅτι δὲν κατειχέτο ὑπὸ ἐκπληξέως
καὶ θαυμασμοῦ ἡ Κόμησσα ὡς οἱ ἄλλοι, ἀλλὰ ὑπὸ τῆς ἀν-
τιζηλίας καὶ τοῦ φθόνου.

Ἐν τσοῦτω ἄλλῃ ἄμαζα ἔστι πρὸ τῆς πύλης κάτω,

ἔπου ἦσαν ἀκόμη συνηθροισμένοι πολλοί. Ἦτο ὁ Ἐδουάρ-
δος μετὰ τῆς μητρὸς του, χήρας Δωρναί. Ὁ Κόμης τοῦ

Σαίν-Μῶρ εἶχε προσκαλέσει εἰς τὸν χορὸν τὴν χήραν Δωρ-
ναί ἐνῶ ἴσως εἶχε λόγους νὰ ἀποφύγῃ τὴν θέαν τῆς οἰκογε-
νείας ταύτης. Ἄλλ' εἶτε, διότι ἠλπίζεν ὅτι ὁ υἱὸς της—
τοῦ ὁποῖου ἰδίως ἤθελε ν' ἀποφύγῃ τὴν συνάντησιν— δὲν
ἤθελε φθάσει, εἶτε, διότι ἐπίστευεν ὅτι ὁ Δωρναί θὰ ἔχαιρε
μᾶλλον βλέπων αὐτὸν ζῶντα, ἀντὶ νὰ λυπηθῇ διὰ τὴν ἀπώ-
λειαν τῆς κληρονομίας, δὲν ἐνόμιζε φρόνιμον νὰ δώσῃ ἀφορ-
μὴν εἰς σχόλια, παραλείπων νὰ προσκαλέσῃ τοὺς μόνους
συγγενεῖς του.

Ὅταν ἤμεις ἀνηγγέλη ὁ Ἐδουάρδος Δωρναί, φρικιασίς τις
διήλθε δι' ὄλου τοῦ σώματος τοῦ Σαίν Μῶρ, ἀλλ' οὐδεὶς ἠ-
δύνατο νὰ διακρίνῃ τοῦτο. Τοὺς νεοελθόντας ὑπεδέχθη ἡ
Κόμησσα Λανέσκη, εἰς τὴν ὁποίαν πρῶτην ἡ χήρα Δωρναί
παρουσίασε τὸν υἱὸν της, ὅστις ἀπροσδοκίτως ἀφίχθη τὴν
πρῶτην ἐκείνης τῆς ἡμέρας. Ὁ Ἐδουάρδος ἦτο ὠραῖος. Ἡ
Κόμησσα διδούσα τὴν χεῖρά της ἐξεκένωσεν ἀπλήστως τὰ
βλέμματά της ἐπ' αὐτοῦ· ἔρχισεν ἀκούσα νὰ ἐρυθρίῃ καὶ ὁ
Ἐδουάρδος ἠσθάνθη τὴν χεῖρά της φλέγουσαν. Ἰπάρχουσι
στιγμαί, καθ' ἃς ὁ ἄνθρωπος καταλαμβάνεται ὡς ἐξ ἐφόδου
ὑπὸ τινος αἰσθήματος, σκέψις τις τότε διέρχεται διὰ τοῦ
νοῦς του καὶ ὁ ἄνθρωπος ἐκείνος χωρὶς νὰ ἀναμετρήσῃ κα-
λῶς τὴν ἰδίαν δύναμιν ἢ τὰς περιστάσεις, ἐγκολοῦται, πε-
ριθάλπει, τὸ αἰσθημα ἐκεῖνο τὸ ἀκραιαῖον. Ἡ ἀδυναμία με-
ταβάλλεται εἰς δύναμιν, εἰς θέλησιν, εἰς πείσμα. Ἡ Κό-

NINA

ΠΑΡΙΣΙΝΗ ΗΘΟΓΡΑΦΙΑ.

III—ΕΣΠΕΡΙΣ

(Συνέχεια τῆς προηγ. φύλλον)

— Κάθου πλησίον μου Βέρθα — τῇ ἔλεγεν ἡ Κόμησσα
— Διὰ τί αὐτὴ ἡ μελαγχολία, ὑφ' ἧς κυριεύεσαι. Ἐγὼ εἰς
τὴν ἡλικίαν σου ἤμην παιδρὰ, ἐπέτων . . .
— Θίλετε ὄλοι οἱ ἄνθρωποι νὰ ἦνε ὅμοιοι, Κόμησσα ;
— Δὲν λέγω τοῦτο, διότι εἶναι ἀδύνατον· ἀλλ' ἐκάστη
ἡλικία ἔχει τὸ ἰδιάζον αὐτῆς, ἡ νεότης τὴν παιδρότητα, ἡ
μέση ἡλικία τὴν σκέψιν καὶ τὸ γῆρας . . .
— Τὴν φρόνησιν . . . ὑπέλαθεν ὁ Μαρκήσιος πλησιάζων
καὶ θεωρῶν ἀπλήστως μὲ τὸ μονόκλ εἰς τὸν ὀφθαλμὸν τὴν
νέαν βαρωνίδα.

κτῆρα τοῦ *Ἰωνάθαν Ρίβερς*, ἰδιοτρόπου ἀμερικανοῦ θ. ὑπεκρίθη προχθές ἐν τοῖς *Πειραταῖς*. Ἐνεφανίσθη ἐπὶ τῆς σκηνῆς ὁ κ. Σπυρίδων Ταβουλάρης ὡς Ἰωνάθαν Ρίβερς καὶ ἦτο τόσο ἐπιτυχῶς ἐνδεδυμένος, ὥστε ἕκαστος ἠρώτα ἂν ὁ Σπύρος ὑποκρίνεται τὸν Ἰωνάθαν ἢ ὁ Ἰωνάθαν τὸν Σπύρον. Τόσον ἀπὸ τῆς ἐνδυμασίας του αὐτῆς ἠθέλησε νὰ δείξῃ οἷον χαρακτῆρα ἀνέλαβε νὰ ὑποκριθῇ, συνταυτίσας τὴν προσωπικότητά του μὲ τὰς ἀμερικανικὰς ἰδιοτροπίας. Ἐχρωμάτιζε τόσο καλὰ τὰς λέξεις του καὶ ἀπειμειτο τόσο τερπνῶς ἀμερικανὸν λαλοῦντα ἑλληνιστί, ὥστε οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ὁ Ἰωνάθαν ἦτο ὁ Σπύρος Ταβουλάρης. Ἦτο ὁ Ἰωνάθαν Ρίβερς.

Καὶ ἐν ᾧ σὲ ἀνῆρπαζε διὰ τῶν διηγήσεών του καὶ μεθ' ἑαυτοῦ σὲ μετέφερον εἰς τὸ Μεξικὸν ὡς νὰ σὲ εἶχεν εἰς τὴν *τζάντα* του καὶ ἠτοιαζέσσο νὰ τοῦ εἴπῃς *κρίε Ἰωνάθαν τί τὰ κάμωμεν τώρα*, ἀφῆνης ἐν σκηνικῶν τεχνικώτατον σου μετεμόρφωσεν τὸν Ἀμερικανὸν καὶ ἐβλεπεσ τότε ἐνώπιόν σου τὸν Σπύρον φαιδρότατον, ἐπινοοῦντα διὰ τῆς τέχνης του τὸ *φράφταρδος* ἢ ἀναπηδῶντα ὡς θ' ἀνεπήδα οὐχὶ ὁ Ἰωνάθαν τῶν *Πειρατῶν*, ἀλλὰ πᾶς Ἰωνάθαν, ὅστις ἤθελεν εὐρεθῆ εἰς τὴν θῆαν τοῦ Σπύρου.

Καὶ ποῦ ὁ Σπύρος δὲν ἦτο Ἰωνάθαν ; Ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους ἦτο ὁ αὐτὸς ἀκόπως καὶ ἀδιάστως ὑποκρινόμενος καὶ καθυποκρινόμενος, χωρὶς νὰ ὑποφέρῃ τὸν παραμικρὸν κόπον ἢ τοῦλάχιστον χωρὶς νὰ φαίνεται ὅτι ὑποκρίνεται, ὥστε ἐπ' αὐτοῦ μόνον νὰ ἐφαρμόζεται ἡ φράσις *παίζειν τὸν ρόλον εἰσθε*.

Ὁ Σπύρος πραγματικῶς ὅταν εἶνε ἐπὶ τῆς σκηνῆς παίζει. Καὶ ποῦ ὁ Ἰωνάθαν δὲν ἦτο Σπύρος ; Πανταχοῦ ὅπου ὁ ποιητῆς ἠθέλησε νὰ δοκιμάσῃ τὴν εὐφυΐαν τοῦ ἠθοποιοῦ.

Ἐκεῖ ἐβλεπεσ τὴν ἑλληνικὴν τέχνην μὲ ὄλον τὸ θάρρος γαλλικῆς τέχνης ἀνελοῦσαν ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἕνα δείξῃ ὅτι ἡ ἐπιμονὴ κατορθοῖ τὰ πάντα.

Ὅλα ἐκεῖνα τὰ ἀμερικανικὰ πηδήματα, ὁ ἀπροσποίητος

γέλωσ, ἡ ἀπάθεια εἰς τὸ κρέμασμα, ἡ χαρὰ εἰς τὴν σωτηρίαν, ὅλα ἦσαν προϊόντα τῆς τέχνης τοῦ Σπύρου, ὅστις ἐφραντάσθη ἕνα ἀμερικανὸν ὡς τὸν φανταζόμεθα πάντες.

Ὁ Σπύρος ἔχει ἐν ἄλλο μέγα προτέρημα, οὐδέποτε μένει ἀργός ἐπὶ τῆς σκηνῆς.

Διὰ τὸν ἠθοποιὸν τοῦτον δυνάμεθα ἀπταίστως νὰ μεταχειρισθῶμεν τὴν λέξιν *δραῦν*, χωρὶς νὰ πέσωμεν εἰς τὰ ἀχανῆ κενά, ἅτινα οἱ λοιποὶ ἠθοποιοὶ περὶ ἑαυτοῦ ἀφίνουσιν, ἀναβαίνοντες ἐπὶ τῆς σκηνῆς ὄλως ξένοι πρὸς τὸ δράμα, πρόσωπα βωβὰ τολμῶντα νὰ ὁμιλῶσιν, ἐνᾧ ὁ ποιητῆς θὰ τοὺς εἶχεν ἀπαγορεύσει τὸν λόγον.

Ὁ Σπύρος λοιπὸν ἔχει πολλὰ προσόντα ὧν ἡ στεροῦνται οἱ λοιποὶ ἠθοποιοὶ ἢ δὲν γνωρίζουσι νὰ τὰ καλλιεργήσῃ. Ὁ ἄρχῃ δὲ εἰς τὸ μέλλον καὶ τὸ ἐξῆς προσόν ἂν θελήσῃ νὰ μᾶς ἀκούσῃ. Ὁ ἀποβῆ ἀληθῆς καλλιτέχνης ἂν ἀποβλέψῃ εἰς μόνον τοὺς χαρακτῆρας ἐκείνους οἵτινες τῷ ἀρέσκουσι καὶ ὧν τοὺς τύπους δύναται ἀπταίστως νὰ μορφώῃ μελετῶν κατ' ἰδίαν, ὡς ἤδη πράττει, καὶ ἐμβαθύνων εἰς τὸ ἐσωτερικὸν ἐκάστου προσώπου ὃ ὑποδέεται.

Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν ἐκάστου δράματος ὀφείλει νὰ λέγῃ εἰς τὸν θίασον ἀπονέμων αὐτὸς εἰς ἑαυτὸν τὸν χαρακτῆρα του αὐτοῦ θὰ κάμω ἐγὼ !

Καὶ νὰ ἦνε βέβαιος ὅτι θὰ τὸ κάμῃ.

Ἄλλοτε ὁσᾶκις ὁ θίασος θέλει νὰ τοῦ ὀρίξῃ χαρακτῆρα ἀνάρμοστον, ὁ Σπύρος ὀφείλει νὰ λέγῃ : «Αὐτὸ δὲν τὸ κάμω ἐγὼ.»

Καὶ νὰ ἦνε βέβαιος ὁ θίασος ὅτι, ὅσον καὶ ἂν ἐπιμείνῃ, ὁ Σπύρος δὲν θὰ κάμῃ ὅ,τι εἶπεν ὅτι δὲν κάμνει.

Ἐπὶ τῇ βᾶσει ταύτῃ μελετῶν πάντοτε καὶ ἐτοιμαζὼν ἑαυτὸν καταλλήλους τύπους, ἄς εἶνε βέβαιος ὁ κ. Σπυρίδων Ταβουλάρης ὅτι θὰ μορφώσῃ σχολὴν ἰδίαν, ἧτις θὰ τιμῆσῃ τὴν ἑλληνικὴν σκηνὴν ὡς πρώτη ἀρχὴ εἰσαγωγῆς τῆς ἀληθοῦς τέχνης εἰς τὸ ἡμέτερον θέατρον.

Σφίγγξ.

μῆσσα εἶπε καθ' ἑαυτὴν τὸ φοβερὸν ἐκεῖνο: τὸ θέλω καὶ θὰ γείνη οὕτω. Καὶ ἡ Κόμησσα ἦτο ριψοκίνδυνος, ἀπαξ ἀφῆθῃσ δὲν ἠδύνατο νὰ κρατηθῇ. Εἶχε πεποιθήσιν εἰς ἑαυτὴν, πεποιθήσιν εἰς τὴν μαγεῖαν τῶν ὀφθαλμῶν της, καὶ τὰ θέλητρά της, τὰ ὅποια ἠδύνατο νὰ σαγηνεύσῃσ καὶ τὸν μᾶλλον ψυχρὸν θαυμαστήν της. Ὅταν ἡ γυνὴ εἶπῃ : τὸ θέλω εἰς τὴν διάνοιάν της ὅλα τὰ παρεμπόνητα κωλύματα ἐξαφανίζονται καὶ ἡ ὁδὸς ἰσοπεδοῦται. Ὅταν δὲ μετ' ὀλίγον εἶδε τὴν Βέρθαν νὰ δράμῃ εἰς ἀπάντησιν τοῦ Ἐδουάρδου καὶ τοὺς δύο ἐραστὰς μὴ δυναμένους νὰ κρατηθῶσιν, ἀλλὰ σφίγγοντες ἀλλήλων τὰς χεῖρας νὰ δακρῶσιν ὑπὸ χαρᾶς, ὅταν τὸ μέχρι τοῦδε μελαγχολικὸν πρόσωπον τῆς Βαρωνίδος εἶδε ν' ἀκτινοβολῇ καὶ νὰ γίνεταί δις ὠραιότερα, ὁ ἔρωσ αὐτῆς μετεβλήθη εἰς λύσσαν καὶ δάκνουσα τὰ χεῖρα ἄπεμακρῆθη μετὰ τῆς κ. Δωρναί τοῦ προθαλάμου.

— Ἐδουάρδε, τὸ πᾶν ἀπώλετο — εἶπεν ἡ Βέρθα — ὁ πατήρ μου . . .

— Βίξτερω τὰ πάντα. Ἀλλὰ σὺ ! σὺ ἠδύνασο νὰ καταστρέψῃς τὰ πάντα. Ἀλλὰ τὰ ἑκατομύρια . . .

— Μὴ με ὑβρίζῃς, Ἐδουάρδε. Ἐὰν ἤξευρες πόσας πικρίας ἐδοκίμασα . . . Ἐὰν ὁ πατήρ μου ἠγάπα τόσο τὴν κόρην του, ὅσον ἠγάπα τὰ λείριά του . . . Εἶχον τὴν ἀπόφασιν νὰ ἀρνηθῶ τὰ πάντα . . . νὰ ταπεινωθῶ μέχρις ἐξευτελισμοῦ . . . νὰ πέσω εἰς τὰ γόνατα τοῦ Κόμητος, νὰ τὸν ἰκετεύσω. Ἐὰν

ἦνε ἀνὴρ δὲν θὰ θελήσῃ τὴν δυστυχίαν μου.

— Ὅχι, θὰ ζητήσω ἐγὼ τοῦτο παρ' αὐτοῦ . . . Ἀλλὰ σιωπῆ . . .

Ἦ κ. Δωρναί ἐπανῆλθε μετὰ τῆς Κομήσσης καὶ τοῦ Μαρκεσίου.

Ὁ Ἐδουάρδος ἔτεινε τὴν χεῖρά του ἄλλ' ὅταν συνήτησαν πρόσωπον πρὸς πρόσωπον, ὁ Μωρυγνὸς ὠχρίασεν, ὁ Ἐδουάρδος ἐξεπλάγη. Ὅταν δὲ ὁ Μωρυγνὸς ἀντιπαρῆλθεν, ὁ Ἐδουάρδος ἐσκέπτετο ἀκόμη. — Αὐτὴ ἡ μορφή . . . Αὐτὴ ἡ μορφή — ἔλεγε δὲν μοι εἶναι ἀγνωστος.

Ἐν τούτοις εἰς τὴν αἴθουσαν ὄλην καὶ εἰς ἐκείνην τοῦ χαρτοπαικτείου διεδόθη ἐν ἀκαρεῖ ὅτι ἀφίχθη ὁ Ἐδουάρδος Δωρναί. Πάντες ἐδραμον νὰ τὸν περιπτύξωσι νὰ τὸν ἴδωσι, διότι παρ' ὄλων ἠγαπάτο καὶ ἡ κ. Δωρναί ἔσπευσε νὰ παρουσιάσῃ τελευταῖον εἰς τὸν οἰκοδεσπότην τὸν υἱὸν της ἄλλ' ἡ στιγμὴ ἐκείνη ὑπῆρξε φοβερά. Ὁ Κόμητς ἦτο ὠχρότερος τῆς διὰ μέσου πρασίνης ὕλου θεωμένης θρυαλλίδος, ὁ Ἐδουάρδος εἰς ἐκπληξιν καὶ ἐνᾧ προέτεινε τὴν δεξιὰν ἰκέσσωμεν αὐτὴν ἀποτόμως.

— Τοιαύτη ὁμοιότης ! Ἄ ! θὰ χάσω τὸν νοῦν μου — ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν.

— Ἀλλὰ τί συμβαίνει λοιπὸν μεταξύ σας μήπως . . . ἠρώτησεν ἡ Κόμησσα — ὑπάρχει πελαῖά τις ἔρις.

— Πιστεύω τοῦλάχιστον ὅτι πρώτην φορὰν συναντῶ-

ΑΙ ΑΔΕΛΦΑΙ ΠΑΣΧΑΛ

Ὁ Ὀρφέας, ὁ γνωστὸς μουσικοδιδάσκαλος τῆς ἀρχαιότητος, οὕτινος ἡ φήμη εἶχε φθάσει μέχρι τοῦ Ἄδου, καὶ ὅστις ἀνεβίωσεν ἐφέτος, εἰς τὸ ἐρημικώτερον μέρος τῆς πόλεως κρεμάσας τὴν λύραν του, εἰδείζε προχθές τὰς ἀληθείς του διαθέσεις, ἐγκολπωθεὶς τὰς δύο νέας αἰδοῦς, τὰς ἀδελφὰς **Πασχάλ**, αἵτινες τὸ πρῶτον ἐμελεψαν ἀπὸ τῆς ἐνταῦθα ἀφίξεώς των.

Τί εἶναι αἱ ἀδελφαὶ Πασχάλ ;

Ἦνε δύο γυναῖκες καθ' ὄλην τὴν σημασίαν τῆς λέξεως. Ἦ ἀνδρώδης μορφή τῆς μιᾶς ἀδελφῆς τόσο ἐπενήργησεν ἐπὶ τῆς λεπιοτέρης ἄλλης, ὥστε αὐτὴ ἤρχισε νὰ ἐξανδρουταὶ καὶ συνήθως κατὰ τὰς μικρὰς των παραστάσεις ἢ ἄλλη αὐτὴ παρίσταται πάντοτε ὡς ἀνὴρ, λαμβάνουσα τὰς πλέον ἀνδρικός πόζας, ἂν καὶ ἡ φωνὴ της προδίδει τὸ φύλόν της, ἐνᾧ ἡ φωνὴ τῆς ἄλλης σὲ ἀπατᾷ. Ἐὰν ἀκούσῃς τὸ ᾄσμα των χωρὶς νὰ τὰς ἴδῃς, ἢ ὡς γυνὴ παρισταμένη θὰ σοῦ φανῇ ὡς ἀνὴρ καὶ ἢ ὡς ἀνὴρ θὰ σοῦ φανῇ ὡς γυνή. Ἦνε πράγμα τέλος δυσεξήγητον.

Ἦνε ὠραταί ; Ἦνε ἀσχημοί ;

Κανεὶς δὲν δύναται νὰ τὸ ὁμολογήσῃ.

Αἱ κρίσεις μέχρι τοσούτου μόνον ἐφθασαν : ὅτι ἡ μία τραγουδεὶ γλυκύτερα, ἢ ἄλλη τραγουδεὶ ἀνδρικώτερα.

Ἦνε γαλλίδες ; Οὐδεὶς οἶδεν.

Ἐὰν τὰς ἀκούσῃς νὰ ὁμιλοῦν, θὰ εἴπῃς ὅτι εἶνε γαλλίδες. Ἐὰν τὰς ἀκούσῃς νὰ τραγουδοῦν, θὰ εἴπῃς ὅτι δὲν εἶνε γαλλίδες.

Τί εἶνε λοιπὸν ;

Ἦνε αἰδοὶ πρώτου τύπου ὄλως, διατυπώσασαι μουσικὴν καὶ ᾄσμα ἴδιον. Ἦ μουσικὴ των δὲν εἶνε οὔτε ὀφρεμπαχική, οὔτε σοβαρά, εἶνε μίγμα, προῖν τῆς ἰδιοφυΐας των.

Κατ' ἀρχὰς δὲν ἀρέσκει. Ὀλίγον ὅμως κατ' ὀλίγον ἐξοκειοῦται τὸ οὖς καὶ νομίζει, ἰδίαι αἱ ἀδελφαὶ Πασχάλ ἦσαν ἀρχαῖαι τοῦ θεάτρου Ὀρφέως; ἠθοποιοὶ, ὑποχωρήσασαι μόνον διὰ τοὺς Πειρατὰς, διὰ τὰς ὁποίας πάλιν ὑπεχώρησαν οἱ Πειραταὶ ἐπὶ μικρὸν, πρὸς μεγάλην λύπην τοῦ φιλοθεάμονος κοινοῦ, καίτοι ὁ θίασος πρὸς τέρψιν ἔκαμε τὸ μουσικὸν τοῦτο πηδήμα.

Τὸ πρῶτον ᾄσμα των μᾶς ἄφησε μὲ ἀνοικτὸν τὸ στόμα. Ἐσκεπτόμεθα : μᾶς ἤρесе, δὲν μᾶς ἤρεσεν, ὅτε τὸ δεύτερον ᾄσμα ἐπέσυρε τὰ χειροκροτήματα. Ἐτραγουδήθη τὴν δευτέραν ταύτην φορὰν τὸ χαρευτικώτατον καὶ μουσικώτατον βάλς τοῦ Στράους *Εἰς τὸν ὠραῖον κυανοῦν Δούναβιν !* Κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ περιπαθοῦς τούτου βαλλισμοῦ αἱ ἀδελφαὶ Πασχάλ μετεβλήθησαν εἰς δύο τοῦ Δουναβέως κομμάτια, ἅτινα συγκρουόμενα, ἀντικρουόμενα, ἐνούμενα, χωριζόμενα, ἀπετέλουσαν μουσικώτατον φλοῖσθον, οὕτινος εἰ γλυκεῖς τόνοι παραδόξως ἀντὶ νὰ λάβουν τὴν πρὸς τὸ οὖς διεύθυνσιν ἤρχοντο καὶ προσεκολλῶντο ἐπὶ τῶν χειλέων τῶν θεατῶν, οἵτινες ἐφραντάζοντο τότε τὴν χωματώδη αἰθουσαν τοῦ Ὀρφέως μεταβεβλημένην θαυμασίως εἰς καταστόλιστον αἰθουσαν χοροῦ πλέουσιν εἰς ἀρώματα καὶ εἰς φῶτα.

Τὸ τρίτον τῶν ᾄσμα εἶχε καὶ μιμικὴν. Διότι αἱ ἀδελφαὶ Πασχάλ ὑποκρίνονταὶ κάλλιστα. Ἐχουσιν ἴδια μιμικὰ σχήματα, ἴδιον δραματολόγιον δι' ἑαυτὰς μόνον, ἐν ᾧ ὅμως ἡ σεμνότης πρωταγωνιστεῖ πάντοτε. Τοῦτο εἶναι πολὺ, καὶ καθιστᾷ τὰς ἀδελφὰς Πασχάλ, ἀδελφὰς Πασχάλ πρωτοτύπους εἰς τὸ εἶδός των.

Ἄν Πασκουάλε.

— Καὶ πῶς τοῦτο ; Προσέθετο ὁ γωλὸς συμβολαιογράφος, τὸν ὅποιον ἀφήσαμεν χαρτοπαικτοῦντα.

— Πρόκειται νὰ γείνη ἐν Φιλαδελφίᾳ διεθνὴς ἐκθεσις ἀνθρώπων. Ὁ ἄρχῃ νὰ ἐκθέσω πενήτην τοῦλάχιστον εἶδη λειριῶν . . .

Συγχρόνως ὅμως ἐξηκολούθει ὁ Λασκενέ. Ὁ συμβολαιογράφος εἶχεν ἀπολέσει σπουδαῖα ποσά, καὶ ὁ ἀνεψιὸς του ἐπίσης. Ὁ δὲ τοκιστῆς τῆς Σαιν-Μανδαί ὁ κ. Μαρινιὰν εἶχεν ἀποκοιμηθῆ ἐν τῷ μεταξύ ἐπὶ τῆς ἐδρας του καὶ ἐρογγαλιζε.

Ὅταν ὁ τετράχορος ἐτελείωσεν, ἡ Κόμησσα, ἧτις ἠναγκάσθη νὰ συμπληρώσῃ ἐν ζεῦγος, εἶδε μετ' ἐκπλήξεως, ὅτι ὁ Ἐδουάρδος μετὰ τῆς μητρός του εἶχον γείνει ἀφαντοὶ. Τοὺς ἀνεζήτησε πανταχοῦ, ἀλλ' εἰς μάτην, ἀντ' αὐτῶν δὲ ὑπηρετῆς τις τῇ ἐνεχείρισεν ἐπιστολὴν, ἐν ᾗ ὁ Ἐδουάρδος τῇ ἐζήτησε συγγνώμην διὰ τὴν ἀπότομον ἀποχώρησιν χωρὶς νὰ τῇ ὑποδείξῃ σαφῶς τὴν ἀφορμὴν. Ἐδραμε πρὸς τὸν ἑσπῆμα καὶ μετ' ὀργῆς τῷ ἐζήτησε νὰ τῇ εἴπῃ τὴν αἰτίαν, ἀλλ' ὁ Κόμητς ἠρνεῖτο, διατεινόμενος, ὅτι ἠγνοεῖ τὸ πᾶν καὶ ὅτι παρεξήγησας τις συνέβη μόνον.

— Ἀλλ' ἐγὼ θὰ μάθω τὰ πάντα — εἶπε καθ' ἑαυτὴν ἡ Κόμησσα.

Κ. Σένος.

(ἀκολουθεῖ).

ΘΕΑΤΡΟΝ «ΑΠΟΛΛΩΝ»

Κωνσταντίνος ὁ Παλαιολόγος.

Ὁ Ἀπόλλων, λαϊκώτερος τοῦ Ὀρφέως, ἀφίερωσε καὶ τὴν προχθὲς τρίτην εἰς δράμα ἐθνικόν, ἐνφ' οὗτος ἀπεναντίας ἐγένετο ἤδη ὄλος διόλου Φρατζέζος.

Εὐτυχῶς οἱ κ. ἠθοποιῶι εὖρον ὄχι πολὺ λελανθασμένην τὴν ἱστορίαν τῆς ἐποχῆς Κωνσταντίνου τοῦ Παλαιολόγου καὶ τούτου ἕνεκα δὲν εὐρέθημεν εἰς τὴν φοβεράν θέσιν νὰ μελετώμεν συγχρόνως ἱστορικὰ σχόλια καὶ χαρακτῆρας.

Ἐν τούτοις πολλὰκις ἐκεῖ ἀνεμνήσθημεν τοῦ Μάρκου Μπότζαρη, ὅπου τὸ γελῆν καὶ τὸ κλαίειν ἦσαν συγκερασμένα ὡς κινήνη μετὰ ζακχάρως.

Ὅλην τῆς μνήμης μας τὴν ἔκτασιν κατέλαβε σκηνή τις ἐν τῇ προτελευταίᾳ πράξει, ἣτις δὲν δύναται νὰ ὑπαχθῇ εἰς τῆς περιγραφῆς τὰ ὅρια· πρέπει νὰ τὴν εἶδῃ τις ἕνα τὴν θαυμάσῃ.

Μέσῳ ὥραιου δάσους ἵσταται ὁ Σουλτάνος, ὄνειρευόμενος τὴν πτώσιν τοῦ Βυζαντίου· αἰφνης ἀκούονται δύο σάλπιγγος φωναὶ καὶ ἐμφανίζεται ὁ Παλαιολόγος. Ὁ Σουλτάνος κλίνει ἡμῖσι ἐπ' ἄριστερά καὶ ὁ Αὐτοκράτωρ ἡμῖσι ἐπὶ δεξιᾷ· τὴν αὐτὴν κλίσιν λαμβάνουν καὶ τὰ ὄμματα τῶν.

- Ὁ! μὴ παραδώσῃς τὴν πόλιν!
— Τί ἔκαμε λέει;
— Τώρα σοῦ δείχνω...
— Κόψιστε...

Καὶ ἐξάκολουθοῦν εὖτω νὰ φιλονικεῖν, δίκην μαλτιζῶν τῆς Ἰσραίας Ἑλλάδος, περὶ τῆς τύχης τῶν λαῶν τῶν.

Ἡ τελευταία πράξις εἶνε τὸ πορτραῖτο μας πιστότατον. Ἐνθ' οἱ Τούρκοι ἀναβαίνουν τὰ τεῖχη τῆς Κων]πόλεως, δροσερὰ δροσερὰ νεολαία, τρέχει νὰ εὕρῃ ἄσυλον, ἀνακράζουσα μετὰ τρεμούσης φωνῆς:

— Σκιά τοῦ Λεωνίδα, σταμάτησον τὸν βάρβαρον! Ἀνάμνησις ἱερὰ τῆς Σαλαμίνας, κατάκαυσον τοὺς Τούρκους. Μαρθάν, καὶ Πλαταιά, προστατεύσατε τὸ γένος μας.

Ἡ τοῦ δράματος γλώσσα ἦτο μιγᾶς. Καὶ δημοτικὴ καὶ καθαρεύουσα. Τὰ σκούζω, ἀπερνᾶ, στρίβω, ἐκράτουν ἀπὸ τὸ χέρι τὰς πλατωνικώτερας τῶν λέξεων.

Τὰ μάτις τῶν garçons θὰ πηδοῦν τὰς γραμμὰς πέντε κέντε διὰ νὰ ἴδωσιν ποῖα ἦσαν εὐμορφοί. Ὁλαι, ὄλαι... (καμμιάααα).

Μάρκος.

Τὸ ἐπῆρα.

De Cock.

ΜΟΥΝΥΧΙΑ.

Ἄν περιέλθῃ τις τὴν πόλιν ὅλην τοῦ Πειραιῶς θέλει θαυμάσει πρόοδον, παντοῦ πρόοδον· ὅταν ὁμοίως φθάσῃ εἰς τὴν Μουνυχίαν, θὰ εἶδῃ γηρατεία.

Μὲ ὅσα παλατάκια καὶ ἄν τὴν στολίζουσι, μὲ ὄλους τοὺς ἐφετεινοὺς νεωτερισμοὺς τοῦ κ. Τσόχα, δὲν δύναται ν' ἀναλάβῃ τὴν ζωὴν, ἣν πρὸ δέκα ἐτῶν εἶχε, καὶ τὴν ὁποίαν τόσοσιν εὐκόλως τῇ ἀφῆρσε τὸ Φάληρον μὲ τὰ πολλὰ θέληγτρά του.

Ἡ θάλασσά της εἶνε θολή, ἀκάθαρτος καὶ ἀνάλατος ἀκόμα.

Διὰ νὰ λουσθῆς πρέπει νὰ προμηθευθῇς ἀπὸ τὰ ἀρειμανώτερα τσαρούχια, διότι ἄλλως θὰ ἐκθέσῃς τοὺς πόδας σου εἰς τὴν μανίαν ὄλων τῶν εἰδῶν τῆς ἀκάνθης. Πόσα εἶνε, κ. Ὀρφάνιδη;

Ἐντὸς αὐτῆς ἀναπολεῖς, ὡς ὥρατον ὄνειρον, τὴν, δίκην λεπτορρηγμένου κρουστάλλου, διαυγῆ καὶ πάντοτε ὑπὸ λεπτοῦ ἀνέμου βυτιδουμένην θάλασσαν τοῦ Φαλήρου, τοῦ νέου Φαλήρου.

Ἐν τούτοις ὅταν ἐξέλθῃ τις τῶν λουτρῶν καὶ ἀναπνεύσῃ τὴν ἰωδοῦχον ἐκείνην ἀτμοσφαιραν, καὶ εἶδῃ μακρὰν πολὺ τὸν οὐρανὸν φιλοῦντα τὴν θάλασσαν, καὶ διακρίνῃ ἐν τῷ πελάγει τόσα ἰστία, ὡς λευκὰ μετεωρισμένα νεφύδια, καὶ πλησιάσῃ τοὺς ἀλιεῖς, αἵτινες, ὡς ἐρωτότροποι δέσποιναι παρασκευάζουσι τὴν κεφαλὴν τῶν διὰ τὰ ὄμματα συναναστροφῆς, ἐτοιμάζουσι τὸ δόλωμα διὰ τὰ στόματα τῶν ἰχθύων, λησμονεῖ τὸ ἄντρον τῶν Νυμφῶν καὶ δὲν τὸ ἐνθυμεῖται, εἰμὴ μόνον ὅταν, φθάσας εἰς τὴν πλατείαν, εὐρεθῇ πρὸ ξυλίνου παραπήγματος, ὅπου δωδεκάς γαλῶν ἀναπέμπει δεήσεις πρὸς τὴν πεντάραν.

Τὰ στήθη τῶν ἀκρίδων δὲν θὰ ἐπιπίπτουν τόσα ἐπὶ τῶν ἀμπέλων, ὡς τὰ τῶν παραμάνων ἐπὶ τῆς Μουνυχίας. Νομίζει τις ὅτι συνῆλθον ἐκεῖ, ἕνα ἀποστείλουν καὶ αὐταὶ εὐχαριστήρια πρὸς τὰς δυνάμεις. Εὐτύχημα εἶναι, ὅτι τὰ μωρὰ τῶν σωπαίνουσι ὄλα. Τὰ βιολιὰ καὶ τὸ τραγοῦδι ἐλκυσουσιν ὅλην τὴν προσοχὴν αὐτῶν. Ὁραῖον θέαμα εἶνε τὰ ματάκια τῶν καρφωμένα ἐπὶ τῶν ἀηδῶν — pardon διὰ τὴν ἀνορθογραφίαν — αἰοιδῶν.

Περὶ τὴν ὀγδόην ἀρχίζει ἡ δύσις τῶν παραμάνων καὶ μέχρι τῆς ἑνάτης ἢ πλατεῖα εἶνε πλήρης ἀπὸ κυρίους καὶ κυρίας, ἢ κυριολεκτικώτερον ἀπὸ ἄνδρας καὶ γυναῖκας.

Μὴ νομίσῃτε ὅτι μόνον εἰς τὸ Φάληρον δύνασθε νὰ εὕρητε ὥραίους ὀρθαλμοὺς· εἶδον εἰς τὴν Μουνυχίαν ὄχι ὀλίγους, πλήρεις γλύκας καὶ ἤλεκτρισμοῦ.

Δύω μάλιστα γαλανοὶ εἶχον τόσον, ὥστε παρ' ὀλίγον νὰ πᾶθουν οἱ ἰδικοί μου ἀπὸ τὸ ἀνοιγόμενον καὶ τὰ χεῖλη μου ἀπὸ τὸ διηνεκὲς μειδιάμα.

Τὰ εἶχον ἤλεκτρίσι οἱ καταραμένοι!

Ἐως νὰ φθάσω εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου ἤκουον δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ κρίσεις περὶ τοῦ caffè σατάν.

Ὅταν ἱσταμαθήσαμεν εἰς Φάληρον καὶ μὲ ἐθώπευσεν ἡ δροσερὰ πνοή του, ἠνένησα ὅτι ἡ Μουνυχία εἶνε μέσος ὄρος, οὔτε ἄντρον τῶν Νυμφῶν εἶνε, μὰ οὔτε Φάληρον.

Μάρκος.

ΘΕΑΤΡΟΝ ΦΑΛΗΡΟΥ.

Ἡ σκηνὴ ἐκλείσεν· ἀλλὰ τὰ παρασκήνια εἶναι ἀνοικτὰ, ὅπου γίνονται πρῶται τῶν Ἀρσῶν.

Τὰ κατὰστίχα τῆς Διευθύνσεως δεικνύουν 13,000 εἰσπράξεις.

Τὰ δὲ κουπόνια τοῦ φόρου τῆς κυβερνήσεως ἀποδεικνύουν 30,000 εἰσπράξεις.

«Τί ἔγιναν αἱ δεκαεπτὰ;»

Αὐτὸ τὸ βωδεδίλλειον παίζουσι τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἀναμεταξύ τῶν ἐργολάδοι καὶ ἠθοποιῶι.

Ἡ διευθύνσις τοῦ σιδηροδρόμου ὀφείλει νὰ λύσῃ ταχέως τὸ ζήτημα.

Ἐως ὅτου κτισθῇ τὸ φρενοκομεῖον τοῦ Δρομοκαίτου.

Διότι ἐνόσῃ νέμονται τὰς Ἀθήνας ὁ Σούτσος, καὶ τὰ παρλιόσια θέατρα τοιοῦτοι ἑλληνικοὶ θίασοι, ἀμὰ κλειῖ τὸ Φάληρον, πρέπει νὰ ἀνοίγῃ τὸ φρενοκομεῖον.

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ.

Εἰς τὸν Ῥοσεφόρ ἔλεγεν εἰς φίλος του περὶ τίνος ἐπισημότητος ἀπὸ πολλοῦ [ὡς ἐπιθανατίου ἀγγελλομένης, ἀλλὰ πάντοτε ζώσης:

— Ἐξάκολουθεῖ νὰ ἔχῃ πάντοτε τὸ ἕνα του πόδα εἰς τὸν τάφον.

— Μὲ τὴν διαφορὰν, εἶπεν ὁ Ῥοσεφόρ, ὅτι κάθε πρῶτὸ ἀλλάζει.

— Μὰ πῶς τὸν ὑπέφερες τόση ὥρα, ἠρώτων τὴν δεσποινίδα Κ** ἐπὶ μίαν ὥραν συμπεριπατοῦσαν μὲ δυσειδέστατον ὄχληρῶν.

— Ἐξ ἀνάγκης τὸν εἶχα μαζί μου.

— Ὅχι δά, θὰ τὸν ὑποφέρῃς διὰ τὴν εὐφύαν του. Ἡ ἀσχημάδα του καλύπτεται ὅταν ὀμιλῇ.

— Ναί... μὰ δὲν ὀμιλεῖ πάντοτε.

Ἐν τῇ Ὀδῷ Πατησίων δύο ἀόμματοι κουβεντιάζουσι ἐπὶ μακρῶν.

— Ὅταν ἀπεχωρίσθησαν, καὶ οἱ δύο μαζί:

— Ἐ, νὰ ξανακοθούμε.

Κατὰ τὴν παράστασιν τοῦ Λεωνίδα ἐν Θεσσαλονίκῃ εἰς τὸν Ὀρφέα, ὁ ἐξῆς ἐπὶ σκηνῆς ἑλληνικώτατος διάλογος:

— Πόθεν ἔρχῃ, ὦ Δημάρτα;

— Ἐκ τοῦ στρατοπέδου τῶν τητρακοσίου.

Καὶ ἐν ἄκρον ἄκρον:
— Νὰ ἔχῃς τόσον κολοσσαῖον τὸ ὄργανον τῆς ὀσφρῆσεως, ὥστε ὅταν πέφτῃς νὰ ξαπλώσῃς ἐπάνω σ' τὴ μύτη σου.

Εἰς χάσας τὸ γραινον τῶν 8, ἐρωτᾷ θυμωμένος:

— Μὰ πότε ἔρχεται, πότε φεύγει αὐτὸ τὸ διαβολοτραῖνο;

— Ἐρχεται, τὸν ἀπαντοῦν εἰς τὰς ὀκτώ καὶ φεύγει εἰς τὰς ὀκτὼ παρὰ πέντε.

Συντρώγουσι δύο φίλοι. Τοῦ ἐνὸς ὁ πῖλος κάμνει πτερὰ, τὰ ὅποια ἀπλόνει ἐπὶ τῆς σούπας τοῦ γείτονός του.

Ταῦτοχρόνος τὸ ἐξῆς ντουέττο:

— Ὁ! Ὁ! μὴ μὴ μὴ σουπα.

— Ὁ! Ὁ! μὴ μὴ μὴ καπέλο.

Ὁ κ. Π. συνειθίζει νὰ οἰκιοποιῆται τὰς εὐφύας τῶν ἄλλων· τύπος οὐχὶ σπάνιος ἐν Ἀθήναις.

Προχθὲς διηγείτο μίαν εὐφύαν, παρόντος καὶ τοῦ εὐφρολογήσαντος, καὶ μετεχειρίζετο πληθυντικόν.

— Ἐλέγαμεν...

Ὁ φυσικός πατὴρ τῆς εὐφύας:

— Δηλαδή, ἔλεγα μὲν, ἤκουες δέ...

Ἀνεγίνωσκέ τις εἰς ἱατρικὴν διατριβὴν τὴν λέξιν ἰδιοσυγκρασία κατὰ τυπογραφικὸν παράγραμμα παρερσφρήσασαν ἀντὶ τῆς λέξεως: θερμοκρασία.

Ἐκλαβὼν δὲ ὡς ὄρθην τὴν λέξιν, ἴσως δὲ καὶ ὡς ἑλληνοικωτέραν, ἔλεγε τὴν ἐπαύριον:

— Ὁ! σήμερον ἡ ἰδιοσυγκρασία εἶναι 25 βαθμῶν.

Ἀναγνοῦσα δεσποινίς εἰς τὰ ποικίλα τοῦ «Αἰῶνος» ὅτι εἰς τὴν σουηδικὴν Λαπωνίαν ὁ ἥλιος ἀνατέλλει τὸ μεσονύκτιον, ἐνθυμηθεῖσα τὰ κατ' αὐτὴν τὴν ὥραν ἐρωτικὰ ραντεβουδάκια τῆς:

— Τί παράδοξον, εἶπεν, καὶ ὁ ἥλιος τῆς καρδίας μου ἀνατέλλει πάντοτε τὸ μεσονύκτιον.

ΦΡΕΣΚΑ ΦΡΕΣΚΑ.

Ἐν τῷ θεάτρῳ τῶν Μουσῶν τὸ σαρκοθόρον ἢ Τσελέβνα, ἀνταξία ἀπόγονος τοῦ Κυναιγείρου, ὅστις διὰ τῶν ὀδόντων του ἐκράτησε περσικὸν πλοῖον, κρατεῖ ὀλόκληρον διὰ τῶν ὀδόντων τῆς κανόνι. ὄπερ ἐκπυρσοκροτεῖ.

— Τί κανόνι εἶναι αὐτὸ, ἐρωτᾷ εἰς.

— Εἶναι τὸ κανόνι τοῦ Νικολία! Τοῦ τὸ τραβᾷ: τὸ θέατρον Μουσῶν.

— Τώρα τὸν διώρισεν ἀκόμη τὸν Κρέμον ὁ Τρικούπης;

— Μποροῦσε καὶ γρηγορώτερα; Περίμενε νὰ ἴδῃ ἂν θὰ κάμῃ τοῦ Κουμουνοῦρου προσφώνησιν ἢ ὄχι.

Ὁ βουλευτὴς Π. θαυμάζων τοὺς κρεατινοὺς ἠσαυροῦς τῆς κανονιοφόρου Τσελέβνας ἔλεγε:

— Αὐτὴ μποροῦσε νὰ θρέψῃ ὄλον τὸν ἑλληνικὸν στρατόν.

Τὸ σύνθημα τῆς ἀστυνομικῆς διοικήσεως τοῦ κ. Βελέττα.

— Μὴ κίνει τὸν ἀνάγκρον.

ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΓΑΛΛΙΚΟΣ ΠΑΡΝΑΣΣΟΣ.

PREMIER SOLEIL.

Jeunes tous deux, elle charmante,
Ils erraient aux bois en hiver ;
Sous sa voilette transparente
Luisaient ses yeux couleur de mer.

Dans la mousse et les feuilles sèches
Ils suivaient un étroit sentier
Et sur leurs fronts pleuvaient les flèches
D' un soleil déjà printanier.

Pas une pousse verte encore
N' apparaissait dans le fourré ;
Mais on voyait comme une aurore
D' avril dans le ciel bleu nacré.

L' oiseau pépant sur la branche
Les langueurs de l' air attiédi,
Le son des cloches du dimanche
Qu' apportait le vent du midi,

Tout ne formait qu' une harmonie...
Ils marchaient, et l' enivrement
De cette muscque infinie
En eux pénétrait lentement.

Soudain pâissante, alourdie,
Sa tête blonde s' inclina,
«Le soleil m' a presque étourdie,»
Fit-elle, et son corps frissonna.

Ses longs cils, comme une dentelle,
S' abaissèrent sur ses grands yeux.
«Ce n' est rien, poursuivons, dit-elle,
Je me sens forte, et je vais mieux...»

Sous la peau qui redevint rose
Le sang courut, son œil brilla,
Et sur sa bouche demi close
Un sourire se réveilla.

Elle avait levé sa voilette,
Son sein tout ému palpitait ;
Une senteur de violette
De son corsage onvert montait...

Lui, rempli d' audaces nouvelles,
Fut tenté de mettre un baiser
Sur ces yeux aux claires prunelles...
Mais il s' arrêta sans oser.

Le baiser resta sur sa lèvre ;
Il craignait de jeter d' abord
Cette note pleine de fièvre
Dans cet harmonieux accord.

Et sage, il sut avec délice
Savourer ce rare bonheur,
D' aspirer au bord du calice
Le parfum sans froisser la fleur.

André Theuriot.

ΑΠΟ ΤΗΣ ΕΞΟΧΗΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΟΛΙΝ

εξετίεινε τούς παχουλούς βραχιονάς της

Η ΔΗΜΟΦΙΛΗΣ ΜΠΙΡΑΡΙΑ ΚΩΣΤΗ.

Ἀπὸ εὐρώστου χωρικῆς, κερνώτης με ἀνεσκευασμένης
χειρίδας τὸν ὡς τὰ στήθη της ἀφρόλευκον ζύθον, ἔγινε λε-
πτῆ, κοκέτα, ἀριστοκράτις,

Η ΜΠΙΡΑΡΙΑ ΚΩΣΤΗ,

ἀνεγείρασα λαμπρὸν μέγαρον, δυνάμενον νὰ ὑποδεχθῆ ὅλον
τὸν ὑψηλὸν κόσμον τῶν Ἀθηνῶν,

ΛΑΜΠΡΟΝ ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ἐν Ὁδῷ Σταδίου, κάτωθεν τῆς οἰκίας Πανα-
γιωτάρᾳ καὶ ἀντικρὺ τῆς οἰκίας Μαύρου.

ΘΕΣΙΣ ΚΕΝΤΡΙΚΗ. — ΔΙΘΟΥΣΑ ΕΥΡΕΙΑ, ΠΑΝΤΟΤ'
ΕΥΑΕΡΟΣ ΚΑΙ ΔΡΟΣΕΡΑ. — ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑ ΤΕΡΠΟΥΣΑ. —
ΖΥΘΟΣ ΑΡΙΣΤΟΣ. — ΕΔΩΔΙΜΑ ΦΡΕΣΚΑ — ΦΡΕΣΚΑ.

Ὁ Ζύθος εἶναι πάντοτε παγωμένος.

Ἡ Λεμονάδα πάντοτε φραπέ.

Ὅλοι οἱ μεζέδες πρόσφατοι καὶ καλλίστης ποιό-
τητος.

ΔΙΑ ΣΥΝΑΝΑΣΤΡΟΦΑΣ

ΚΑΙ ΔΙΑΧΥΣΕΙΣ.

δὲν εὐρίσκετε ἄλλοῦ τὰ ἀσφαλῆ ἀπὸ περάσματα λίμας
ἢ ὀφθαλμοὺς ἀπαισίως περιέργους ποιητικώτατα καμαρίνα
ΤΟΥ ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΖΥΘΟΠΟΙΕΙΟΥ

ΚΩΣΤΗ.

Πίνετε ὡς διψῶσαι ἔλαφοι καὶ διψᾶτε
ὡς πίνοντες ζυθερασταί.

ΘΑΛΛΑΣΙΑ ΛΟΥΤΡΑ ΦΑΛΗΡΟΥ.

Ὁ μόνος ἔπαινος τῶν λουτρῶν αὐτῶν εἶναι τὸ ὄνομα
τῶν. Ὅπως συμπεριλαμβάνεις ὅλα τὰ θέληγτρα τελείας
καλονῆς, ὅταν . . . τὴν ὀνομάσης.

Η ΔΙΕΓΘΥΝΣΙΣ ΤΩΝ ΛΟΥΤΡΩΝ

οὐδμίαν ἀφορμὴν παρέχει εἰς παράπονον.

Δωμάτια καθαρά, Σινδόνια καθαρά, γλυκὸ